Lova dainuoja Majken

Mama ir tėtis

Ši knyga priklauso:

_____

Sveiki atvykę į šią pavyzdinę knygą! Ji sukurta visai taip pat, kaip bus sukurta jūsiškė – pagal šalia parodytas nuotraukas ir pasirinkimus. Ji parodo, kaip galėtų atrodyti pasaka iš „Saga“ jums. Vartykite, skaitykite ir įsivaizduokite savo vaiką – savo paties pasakos herojų.

Vakaras prieš Liuciją. Rytoj Lova eis pirma namų liucijos eisenoje, su šviesų karūna ant galvos. Dabar ji stovi ant svetainės kilimo, vilkėdama baltą suknelę ir ryšėdama raudoną juostą. Priešais ją Majken sėdi ant savo geltonos pagalvėlės. Klausosi tik katė.

Lova įkvepia. Ji moka dainą. Vis dėlto jos balsas išsprūsta tik kaip visai visai mažytis šnabždesys. „Dainuoju Majken“, – pagalvoja ji. Prie jos kojų žvilga ilga sidabrinė girliandos sruoga nuo šviesų karūnos. Majken ūsai krusteli.

Lova užsideda šviesų karūną ant galvos. Penkios mažos elektrinės lemputės įsižiebia švelnia šviesa. Prie krašto įstrigusi sidabrinė sruoga, ir Lova mėgina ją iškrapštyti.

Majken pamato, kaip sruoga virpa. Ji žybsi. Ji linguoja beveik kaip pelės uodega. Lova dar kartą pabando pirmą eilutę, dar tyliau nei prieš tai. „Dainuoju Majken“, – pagalvoja ji. Tuomet pirmyn šauna dryžuota letenėlė. O kitą akimirką – švyst!

Majken pagavo girliandą. Šviesų karūna lekia kartu – per visą kilimą. Katė skrieja taip greitai, kad penkios mažos lemputės šokinėja ir mirksi.

„Mano šviesų karūna!“ – sušunka Lova. Ji puola iš paskos. Majken pasuka į miegamąjį ir pradingsta po lova. Lova sustoja tarpduryje. Gal Majken nubėgo, kad nereikėtų klausytis tos mažulytės dainelės? Po lova šviečia dvi žalios akys. O giliau mirksi penkios mažos lemputės.

Po lova kvepia dulkėmis, medinėmis kaladėlėmis ir pamesta kojine. Lova atsigula ant pilvo ir ištiesia ranką. „Majken, na ateik. Tai ne katės kepurė.“

Majken baksteli sidabrinę sruogą. Letenėle. Letenėle. Letenėle. Paskui su šviesų karūna atsitraukia dar giliau. Lova išgirsta čežesį, pamato pradingstančią uodegą ir sumurma: „Dainuoju Majken.“ Ji nori sušukti. Bet dar nešaukia.

Staiga Majken iššauna iš po lovos ir užšoka ant knygų lentynos. Ji nutupia tiesiai tarp paveikslėlių knygų ir pintos dėžės.

„Tik ne dar ir ant knygų lentynos!“ – sako Lova. Ji atsineša savo mažą taburetę ir užlipa. Šviesų karūna kreivai kabo ant Majken ausų. Katė vėl gaudo girliandą – letenėle, letenėle, letenėle, tarsi turėtų labai svarbų darbą. Lova beveik ją pasiekia. Tuomet Majken nušoka kitoje pusėje ir nurūksta spintos link.

Spintoje kvepia vilna, lietpalčiu ir Lovos kepure su bumbulu. Majken tupi ant šalikų. Šviesų karūna nuslydo jai ant pečių, o girlianda – tiesiog tobulas žaislas.

„Dabar mano eilė nešioti šviesų karūną“, – sako Lova. Ji atsargiai vaikosi katę tarp pakabų. Majken prasmunka tarp jos kojų. Net nepagalvojusi Lova uždainuoja: „Majken, Majken, ateik čionai!“ Balsas atsimuša tarp žieminių drabužių. Katė sustoja, bet tik mirksniui. Paskui iššokuoja į prieškambarį.

Lauko durys praviros. Lauke mažyčiai laipteliai balti nuo ką tik iškritusio sniego. Majken iššokuoja su girlianda ir šviesų karūna.

„Palauk!“ – sako Lova. Tėtis stovi kaip tik prie durų, kol ji įspraudžia kojas į savo mažus batukus. Paskui ji išeina tik ant viršutinio laiptelio. Ten sėdi Majken, apsivijusi letenėles uodega. Lova garsiai dainuoja į šaltą orą: „Majken, palauk manęs!“

Tada viskas visai nutyla. Majken tebesėdi laiptų viduryje. Ausys nukreiptos pirmyn. Šviesų karūna guli sniege šalia jos.

Lova stovi išsižiojusi. Ji dainavo garsiai. Tikrai garsiai. Ji pabando dar vieną eilutę, šįkart lėtai. Majken nemirksi. Ji klausosi. Lova pakelia šviesų karūną iš sniego ir tvirtai prispaudžia prie pilvo. Tada vėl pradeda dainuoti, eidama vidun.

Vėl viduje Lova virtuviniu rankšluosčiu nuvalo nuo šviesų karūnos snaiges. Ji atsargiai nuima girliandą. Majken sėdi šalia kėdės ir stebi, nepajudindama nė vienos letenėlės.

Ant stalo šiltai kvepia liucijos bandelėmis ir prieskoningai – imbieriniais sausainiais. Lova pasiima bandelę ir pažvelgia į katę. „Kai rytoj pilvelyje ims plazdėti“, – sušnabžda ji, – „tada dainuosiu Majken. Iš pradžių galvoje.“ Majken lėtai sumirksi.

Liucijos rytą langai tamsiai mėlyni, nors rytas netrukus išauš. Lova persivelka baltą suknelę per galvą ir užsiriša raudoną juostą. Tada užsideda šviesų karūną. Įsižiebia penkios mažos lemputės.

Majken sėdi ant suolelio prieškambaryje ir seka kiekvieną judesį. Lova nepraktikuoja burna. Ji tik ramiai ir lėtai mintyse taria žodžius: Dainuoju Majken. Virtuvėje liucijos bandelės jau padėtos ant stalo. Ten laukia liucijos eisena.

Namuose tylu, beveik atrodo, kad klausosi ir grindys, ir durys. Lova eina per prieškambarį. Mažos lemputės karūnoje šviečia jai priešais. Iš virtuvės sklinda šiltos kavos, šafrano ir imbierinių sausainių kvapas.

Ties durų anga Lovos kojos labiausiai norėtų sustingti. Ji prisimena dvi žalias akis po lova. Ji prisimena letenėlę ant knygų lentynos, šalikus spintoje ir sniegą ant laiptų. Dainuoju Majken, tyliai sau mintyse pasako ji. Tada įeina.

Lova praveria burną. Iš pradžių pasigirsta viena nata. Paskui kita. Tuomet ateina žodžiai – aiškūs ir šilti, jie pripildo virtuvę iki pat lango.

Majken sėdi ant palangės. Dabar jos letenėlėse nebėra girliandos. Tik į priekį nukreiptos ausys ir akys, žiūrinčios į Lovą. Lauke tyliai žvilga sniegas. Viduje kvepia šafrano bandele, o penkios mažos lemputės šviečia virš Lovos plaukų. Daina tęsiasi, eilutė po eilutės.

Kai paskutinė nata dar tebekaba ore, akimirką būna tylu. Lova pažvelgia į langą. Majken pakreipia galvą į šoną, visai kaip ant snieguotų laiptų.

Lova nusišypso savo pačiai geriausiai publikai. „Dar kartą?“ Majken pakelia letenėlę ir švelniai baksteli į stiklą. Penkios mažos šviesų karūnos lemputės žvilga šalia jų lango stikle.

Lova dainuoja Majken

Lova rytoj eis pirma namų liucijos eisenoje, tačiau jos daina tėra šnabždesys. Kai Majken nubėga su šviesų karūna, Lova atranda dainą, kuri gali ją lydėti nuo miegamojo iki apšerkšnijusio lango.

lt-lt.sagatilldig.se